

SENKI SEM VÉD MEG

ÍRTA: ISKARIOTES

A Japán Alapítványnak hála egy újabb remek kortárs japán filmet hoztak el hazánkba. A Dare mo mamotte kurenai a média hírétségét, a netes zaklatást és a kollektív bűnösség elvét járja körbe.

Az alap

Egy 18 éves (tehát Japánban még fiataalkorúnak számító) középiskolás megölt egy 12 éves lány ikerpárt. A rendőrség hamar elfogja a tettest, de a munka neheze csak most kezdődik: meg kell védeni a gyilkos családját a népharagtól és a média támadásaitól. A család legfiatalabb tagjához a 15 éves Funamura Saorihoz (Shida Mirai) egy rendőrt, Katsuura Takumit (Satō Kōichi) jelölik ki, hogy védje meg a támadásoktól és szerezze meg a terhelő vallomást a bátyjáról. A média zaklatást kimerítő nyomása mellett az internetes trollok gátlástalan támadásaitól is védenie kell a kis védencét a rendőrnek. Támogatni egy gimis lányt, akinek az élete gyakorlatilag pár óra alatt darabokra hullik és közben kivédeni az alattomos, sunyi orvtámadásokat még egy jó passzban lévő rendőrnek is kemény munka lenne, pláne akkor, ha közben az ember felesége válni akar.

Történések (spoileres bemutató)

A film kezdete olyan, mint egy zseniálisan megkomponált AMV. Szép, kellemes zenére láthatjuk, hogy Saori élvezzi a gimisek általános

napját. Tesi óra a szabadban, kuncogás az osztálytársakkal, összesűgás a lányokkal a folyóson. Eközben egy másik helyszínt is mutatnak nekünk, egy meghitt családi otthont. Rendőrök törnek be és rohannak fel a lépcsőn egészen Saori bátyjának a szobájáig, aki az íróasztalánál ül és tanul. Majd letartóztatják és egy rendőrautóba tuszkolják. A zenés jelenet azzal zárul, hogy Saorira rászólnak, itt a rendőrség, velük kell hazamennie, mert történt otthon valami.

Hazaérve egy magyar/európai szemmel teljesen szurreális jelenet játszódik le, ami Japánban normális. Családjogi ügyvédek érkeznek a Funamura házhoz a már kitöltött válási papírokkal, a férj és a feleség elválnak, az elvált feleség visszaveszi leánykori nevét majd újból hozzámegy

elvált férjéhez, csak most a férj veszi fel a felesége nevét, Saorinak csak a névváltozási papírt kell aláírnia. Slussz, így a Funamura névvel már csak a gyilkos báty él, s miközben ez lezajlik, egy gondos rendőrkezeléssel leragasztja a családi nevet a ház postabládjáról. A Funamura család megszűnt létezni...

A sokk alatt lévő családtagok nem is nagyon értik, mi zajlott le velük az elmúlt órákban, szinte magatehetetlenül hagyják magukat sodródni a rendőrség emberei közt. A bürokraták úgy döntenek, a családtagokat szét kell választani, így tudják a legjobban megvédeni őket a média zaklatásától. A fiú már úgyszólván le van tartóztatva, az apát és a lányt két különböző helyre viszik, míg az anyát ott tartják, ameddig tart a helyszínelés és a bizonyítékok keresése.

„...a munka neheze csak most kezdődik: meg kell védeni a gyilkos családját a népharagtól és a média támadásaitól.”

Talán nem árulok el nagy spoilert, ha leírom: az anya/a „friss házasság” olyan lelki sokkba kerül, hogy nem tudja magát megvédeni önmagától.

Katsuura ezalatt megpróbál eljutni egy „védett lakásba”, ahol a lányt nem találhatja a média horda. De megtalálják, aztán megint és megint. Tokió utcáin éjjel fel és alá száguldozni, miközben paparazzók vakui égetik az ember szemét, s merengeni, hogy mi történt az elmúlt órák alatt. Majd végül megnyugvást találni a rendőr pszichiáterének a lakásán, ahol Saori szembesül a hírral, hogy mi történt az anyjával. Össeomlás.

Másnap Katsuura a kis védencével elhagyja az éjszakai menedékét és egy új vidéki hely felé veszik az irányt. Miközben tart az autótújuk sok helyen erőszakkal, mélyen izzó gyűlölettel és intoleranciával fogadják őket. Akinek gyilkos a testvére, az sem különb, az is gyilkos, és aki gyilkost véd, az maga is gyilkos, sőt a gyilkos családtagját

védő embernek a családja is gyilkos. Eközben az internet mocskosabb felén névtelen felhasználók keresik az információkat Saoriról és a legszemélyesebb adatot is kiteszik róla a világhálóra. Neki már nincs személyes tere, neki már nem jár a „safe place”, neki már csak a „net népének” a határtalan, fröcsögő, izzó gyűlölete jut.

Végre megérkeznek a végső menedékhelyre. Itt kezdődik Katsuura Canossa-járása a múltjával és a hibáival. Miközben a múlt egyre inkább a jelenbe mászik bele, Saori a jelenét nem bírja elviselni. Minden haragját, dühét, keserőséget és bánatát az egyetlen emberre zúdítja, aki próbálja megvédeni, Katsuurának pedig tűrnie kell, mert ez a munkája, mert a gyereke lehetne a lány, mert ember.

„...megtalálja a lányt egy hotelszobában, ami be van kamerázva, a neten mindenki láthatja őt, és minden fajta kommentet írhatnak alá.”

Másnap mégis felfedezik a rejtőzködő páros óvóhelyét. Egyre többen sereglenek a fogadó köré, végül köveket dobnak az ablakokra. A külső nyomás hirtelen beáramlik, amikor egy új rendőrtiszt jelenik meg. Parancsa van: szerezze meg a lány vallomását, amibe kerül. Az éjszaka sötétéig elhúzódó kérdező-feleleket egy új vendég törli meg: Saori szerelme fut be. Katsuura kiharcolja, hogy a két fiatal hadd töltsön egy kis időt együtt. Reggelre eltűnnek.

Kínkeserves keresés. Végül a meg- és elfáradt törzs megtalálja a lányt egy hotelszobában, ami be van kamerázva, a neten mindenki láthatja őt, és minden fajta kommentet írhatnak alá. Katsuura véget vet az ízléstelen közvetítésnek, de

ekkor feldühödött netes trollok érkeznek be a szobába. Dühüket több minden táplálja, részben a tény, hogy valaki rongálta az ő webkamerájukat, másrészt Saorit akarják meglincselni. Katsuura ezt nem hagyja és testével védi a leányt. Vér, taposás, rúgások és szitokáradat. Trollok el, főszereplőink pedig visszaindulnak a fogadóba.

Útközben megállnak a tengerparton, ahol Saori bepillantást enged egy „tipikus japán kertvárosi család hétköznapijaiba”. Az anya háztartásbeli, apa sokat dolgozik. A családfő szeretné, hogy a gyerekei jó jegyeket szerezzenek, ezért ösztönzőleg veri őket. Keményen és gyakran. A bátynak nincs semmije: nem jóképű, nem okos, nincsenek barátai, csak „nem-jei” vannak. Frustrált. Egy nap áthágja a tabut.

Végül Saorit visszaviszik Tokióba, hogy hivatalosan is felvegyék a vallomását. Katsuura múltja is rendeződik. The end.

Forgatás

A mozi alapötlete 1998-ban fogalmazódott meg a rendező fejében és 2003-ban kezdett hozzá a megvalósításához. A filmet 2008-ban forgatták le, de bemutatni már csak 2009-ben tudták. A XXXII. Montreáli Filmfesztiválon elnyerte a legjobb forgatókönyv díját. A rendezést és a forgatókönyvet is Kimizuka Ryōichi (1958-) alkotta meg. Kimizuka leginkább tévés közegben mozog, például az Idő fölött járó lány 1994-es élszereplős tévésorozatos feldolgozásánál is közreműködött, mint forgatókönyvíró. A főszerepre Satō Kōichi (1960-) lett felkérve, aki többek közt olyan filmekben is szerepelt, mint pl. a Sukiyaki Western Django. A női főszerepre Shida Mirai (1993-) lett kiválasztva. Az ifjú színésznő addig csak tévés sorozatokban dolgozott, de ezzel a szerepével rögtön elnyerte a külföldi és a hazai kritikusok elisme-

rését is. Sőt, a „japán oscaron” elhódította az év új színésznőjének járó díjat is.

De több híres japán színészt is felismerhetünk a műben, pl. a fogadós szerepében Yanagiba Toshiro játszik, aki a *Space Battleship Yamatóban* (2010) is játszott. Feleségét Kimura Yoshino alakította, aki szintén szerepelt a *Sukiyaki Western Djangóban*, de a *Lovely Complex* live actionben is. Katsuura rendőrtársát Matsuda Ryūhei alakította, aki a *Tabuból* lehet ismerős vagy az élszereplős Nanában játszotta Honjo Rent. A filmet Japán nevezte az Oscarra is, mint legjobb idegen nyelvű film, de azt nem hódította el.

„A XXXII. Montreáli Filmfesztiválon elnyerte a legjobb forgatókönyv díját.”

Japán címe

Dare mo mamotte kurenai (誰も守ってくれない)

Angol címe:

Nobody to Watch Over Me / The Guardian

Gyártási év: 2009

Hossz: 118 perc

Rendező: Kimizuka Ryōichi

Forgatókönyv:

Kimizuka Ryōichi és Suzuki Satoshi

Producer: Kameyama Chihiro

Zene: Takatsugu Muramatsu

Gyártotta: Fuji Tv, Toho

Bevétel: 640 millió jen (kb.: 1,3 milliárd forint)

Értékelés: IMDb: 6,9/10

